

ERIK SUIDMAN

Echt gezellig wordt het nooit
It never gets really comfortable

INHOUD

CONTENT

De geluidloze schreeuw	The silent scream – Jaap Röell	9
Vroeg werk	Early work	15
Bloed & sanitair	Blood & sanitation	25
Portretten	Portraits	61
Dieren	Animals	137
Clowns & maskers	Clowns & masks	151
Het lijden der mensheid	The Suffering of Mankind	191
Ruimtelijk werk	Spatial work	233
Werkwijze & atelier	Working method & studio	255
Tijdslijn	Timeline	275
Afscheid & nalatenschap	Farewell & legacy	303

‘Deze pagina’s zijn gewijd aan het werk van kunstschilder Erik Suidman. De mens staat centraal in zijn werk, maar nimmer in enige als esthetisch te kwalificeren gedaante. Wanhoop en verwording verscheuren zijn protagonisten, onpeilbaar verdriet kluistert zijn modellen in een van troost verstoken wereld. Het kleurengamma is beperkt en somber van toon, vleeskleurige creaturen zwalken moedeloos door ruimten die gedomineerd worden door ritmische tegelpatronen, smake-loos behang of naargeestige weersgesteldheden. Een zwak lichtpunt schuilt in een overtrokken benadering van alle misère. Maar echt gezellig wordt het nooit, ook in vrolijker werk dringt zich een wrange ondertoon op.’

Erik Suidman over zijn eigen werk,
op www.eriksuidman.nl

‘These pages are dedicated to the work of artist Erik Suidman. Man is central to his work, but never in any form that can be qualified as aesthetic. Despair and degeneration tear his protagonists apart, unfathomable grief locks his models in a world devoid of consolation. The range of colours is limited and gloomy in tone: flesh-coloured creatures wander despondently through spaces dominated by rhythmic tiled patterns, tasteless wallpaper or dismal weather. Some lightness may be found in an exaggerated approach to all misery. But it never gets really comfortable; even the more cheerful works have a bitter undertone.’

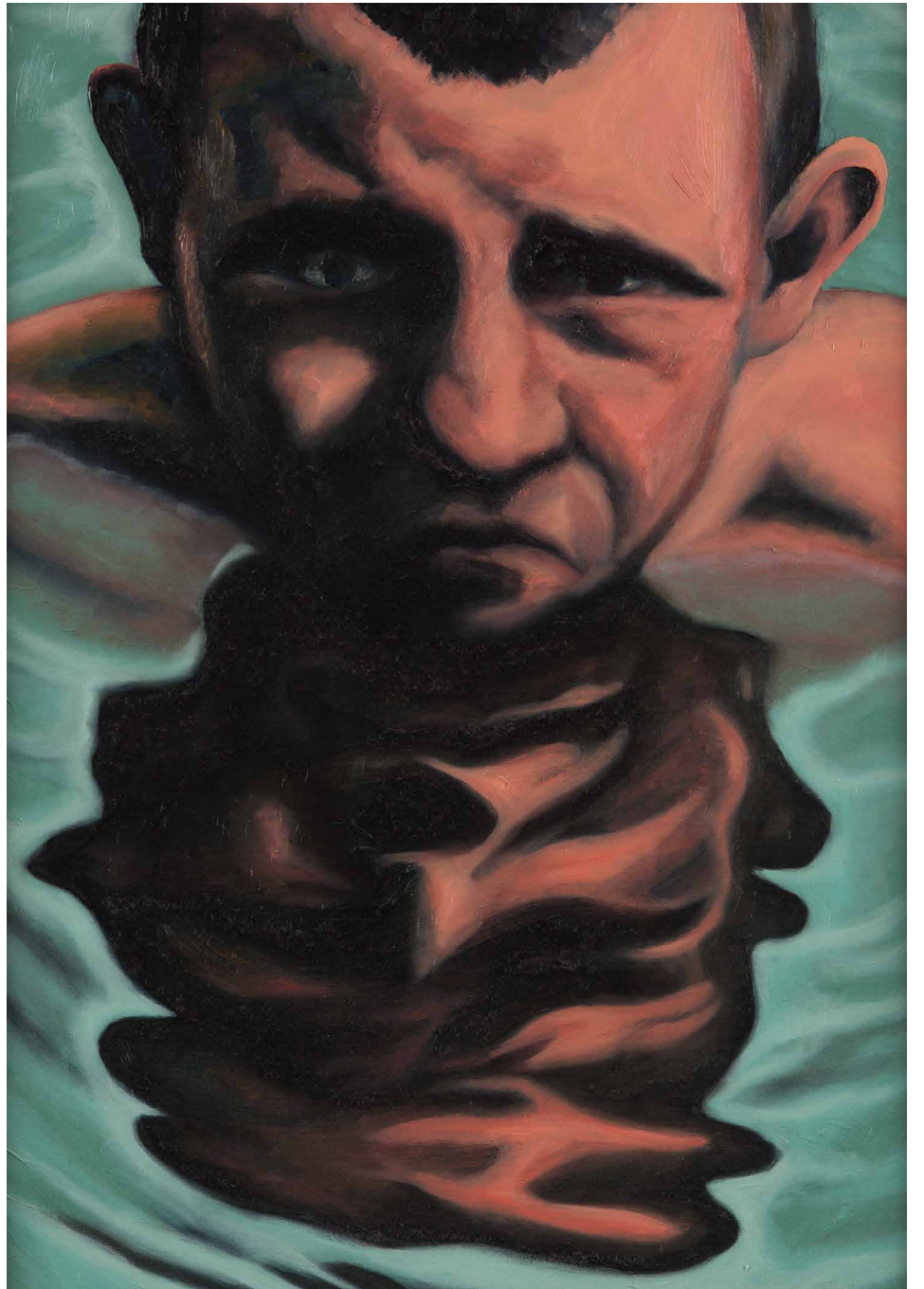
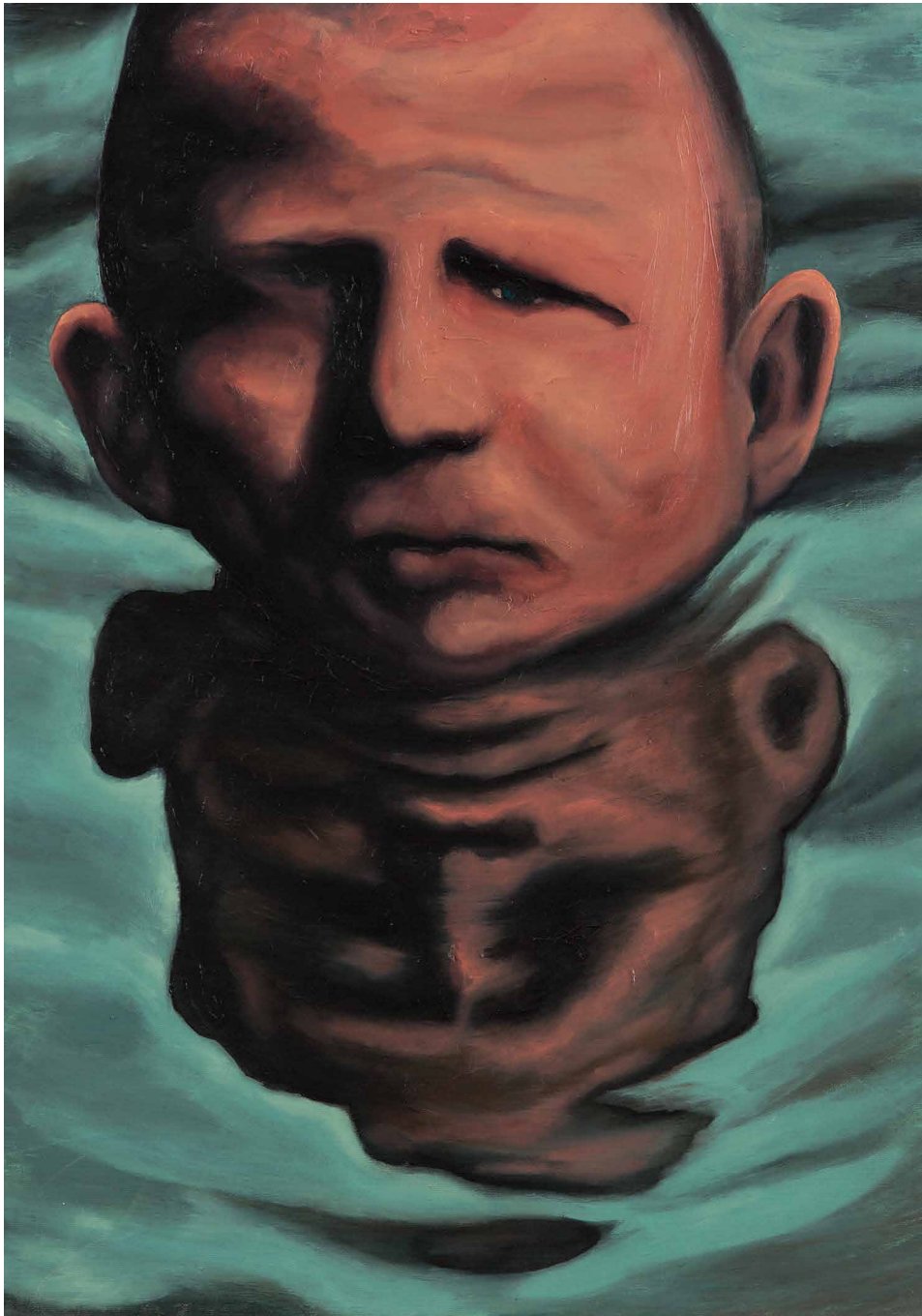
Erik Suidman on his own work,
on www.eriksuidman.nl

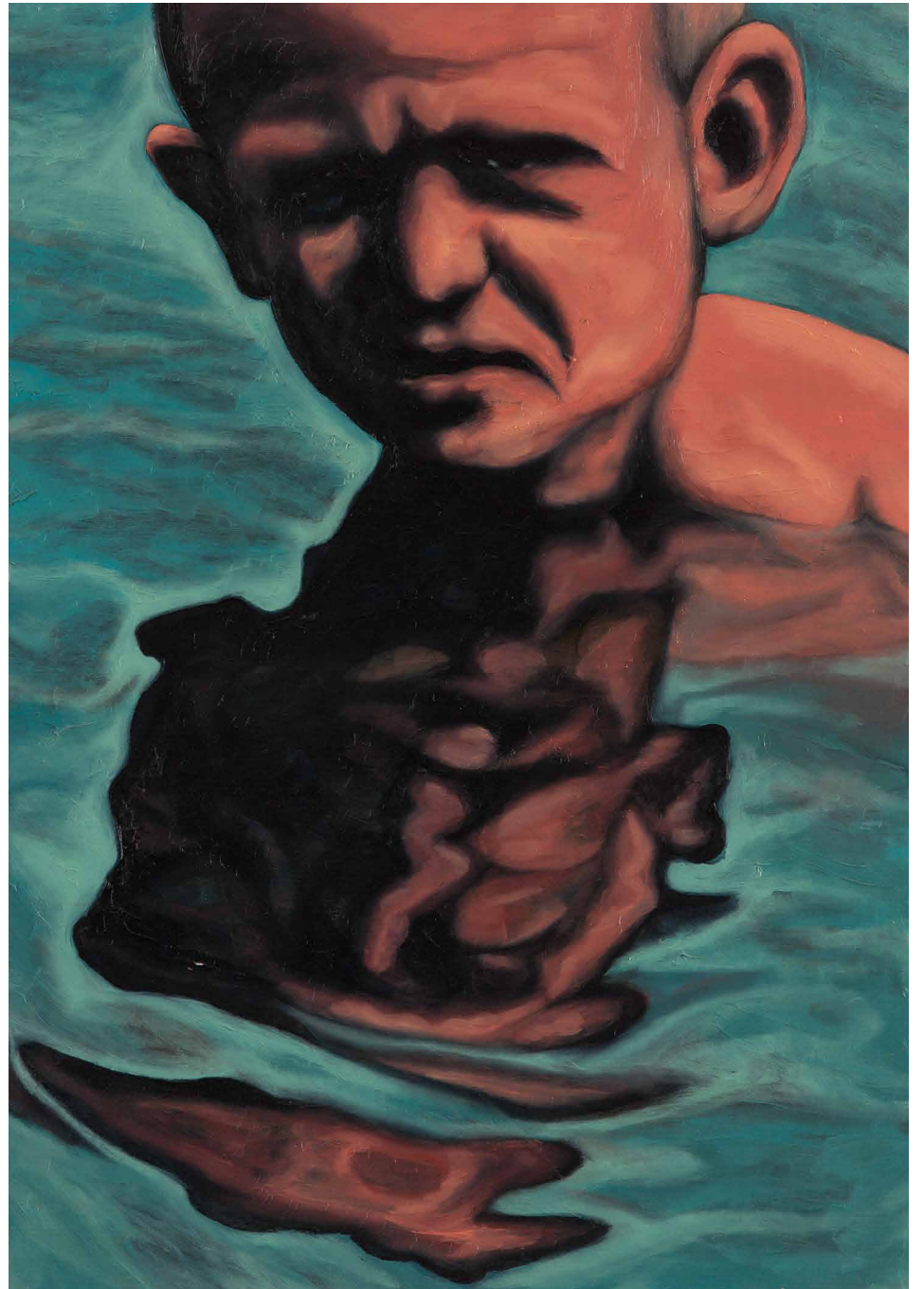
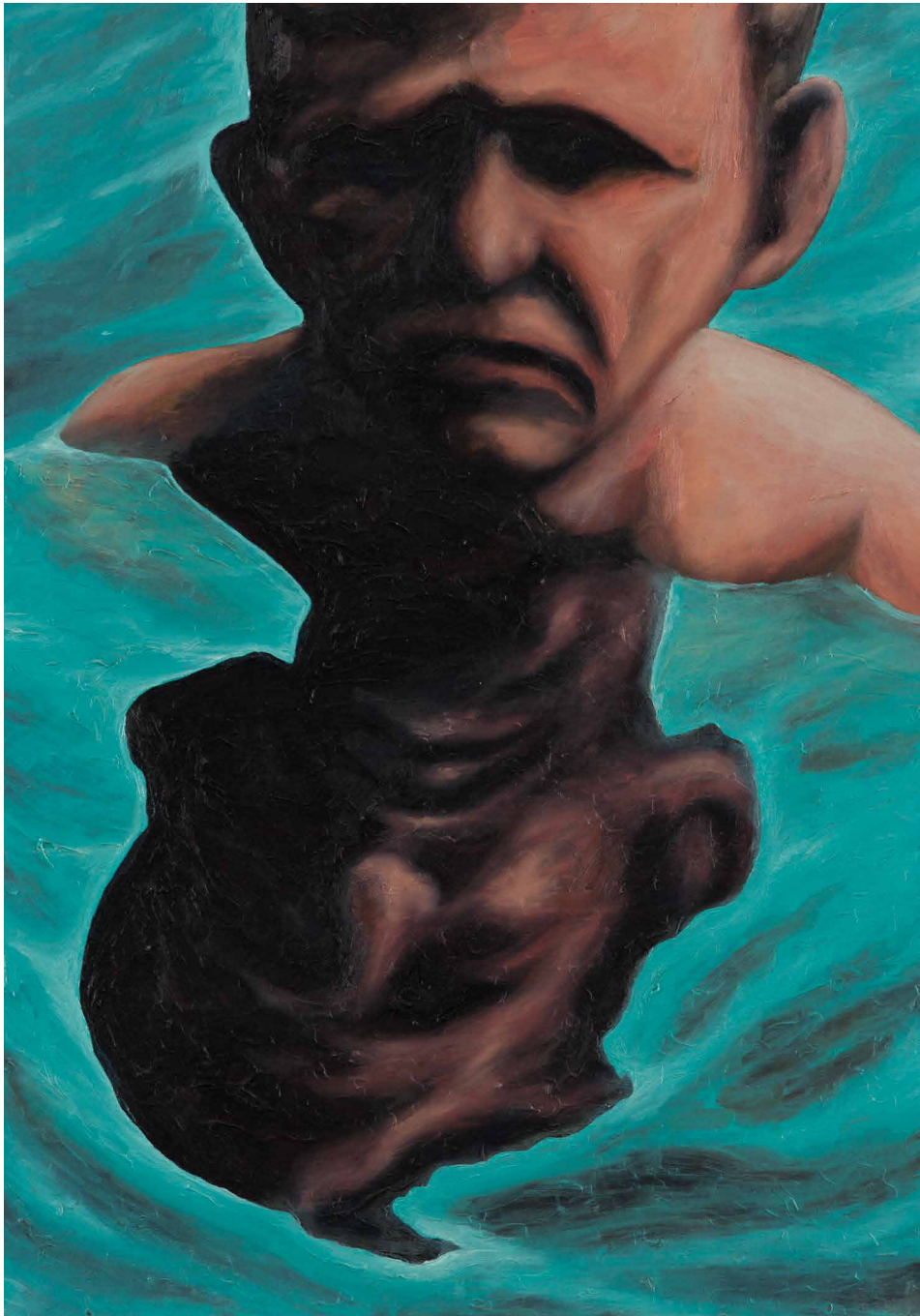

VROEG WERK EARLY WORK

Suidman was bijna dertig toen hij begon met schilderen, zonder enige opleiding. 'De nutteloze academische jaren dienden in hoog tempo te worden ingehaald', schreef hij later in een zelfgemaakte folder. Aangetrokken door alles wat hij nog niet kon was hij de eerste jaren vooral bezig zijn techniek te ontwikkelen. De meeste van die werken eindigden uiteindelijk aan de straat – soms na eerst wel te zijn geëxposeerd, zoals de 'onafzienbare collectie groteske heiligen, onbeholpen uitgevoerd in Hema-hoogglansverf'. Toch nam zijn werkelijke oeuvre ook al snel een aanvang. 'In 1995 werd de vroegste manifestatie van het in somberheid zwelgend latere werk geconcipieerd, *Een dagje aan het strand*, een meer dan levensgrote voorstelling van een ongelukkig gezin op een grauwe dag aan het water.'

Suidman was almost 30 when he started to paint, without any formal training. 'I had to make up for the time I wasted at university', he wrote later in a leaflet. In the first few years he primarily focused on developing his technique, encouraged by everything he was not yet able to do. He put most of these works outside on refuse collection days and then watched from his window to see who took them. Sometimes he did this after they had been exhibited, for example, the 'immense collection of grotesque saints, clumsily produced with Hema high-gloss paint'. And yet, his oeuvre was starting to take shape. 'In 1995 the earliest manifestation of the later, more sombre work was conceived: *A Day at the Beach*, a larger than life representation of an unhappy family on a grey day at the waterfront.'

Drenkelingen 1, 2, 3, 5, 1998
Drowning Men 1, 2, 3, 5
Olie op canvasboard
Oil on canvas board
70 x 50 cm

BLOED & SANITAIR

BLOOD & SANITATION

De week die Suidman als uitzendkracht in een Utrechts abattoir werkte vormde de inspiratie voor een aantal van zijn meest typerende schilderijen, zoals *Het slachthuis* (1998-1999), ‘een bloederige verbeelding van de mens als vleeswaar’. ‘De vrolijke slagers op de voorgrond staan in schril contrast tot het leed dat op de achterwand hangt te versterven’, schreef hij op zijn website. Het thema ‘bloed’ werd een terugkerend element in zijn oeuvre, al bleven veel van deze werken onverkocht – met als grote uitzondering *De slager* (2002), dat na zijn overlijden werd aangekocht door het Centraal Museum in Utrecht.

‘Van een peilloze troosteloosheid is ook de sanitair-serie. Hier geen grof geweld of onmatig spektakel, maar alledaagse treurnis tussen beklemmend saaie tegelpatronen.’

Bij exposities waren bezoekers vaak verbaasd als ze de zachtaardige man ontmoetten die deze werken had gemaakt.

The week Suidman worked as a temporary employee in a Utrecht abattoir inspired a number of his most characteristic paintings such as *The Slaughterhouse* (1998-99), ‘a bloody representation of man as a meat product’. ‘The cheerful butchers in the foreground are in stark contrast to the those dying on the back wall in anguish’, he wrote on his website. Blood became a recurring theme in his oeuvre, even though many of these works remained unsold, with the notable exception of *The Butcher* (2002): it was purchased by the Centraal Museum in Utrecht after his death. ‘The sanitation series also depicts unfathomable bleakness. Here, there is no crude violence or an unmanageable spectacle, but merely everyday sadness captured amid oppressively dreary tile patterns.’

Visitors to his exhibitions were often surprised to meet the gentle man who had made these works.

Het gewroken varken, 1997
The Avenged Pig
Olie op hardboard
Oil on hardboard
81 x 63 cm

Het slachthuis, 1998-1999
The Slaughterhouse
Olie op hardboard
Oil on hardboard
244 x 244 cm

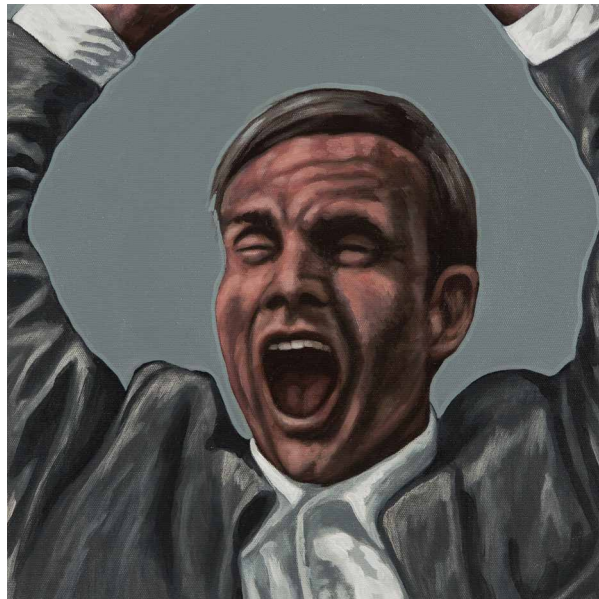
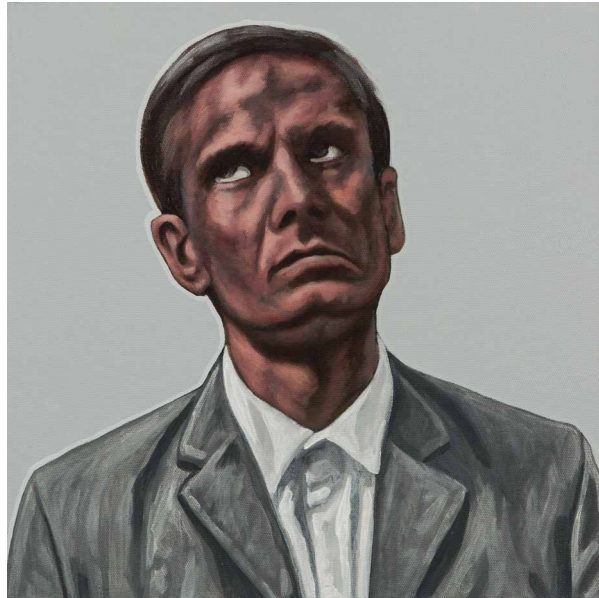
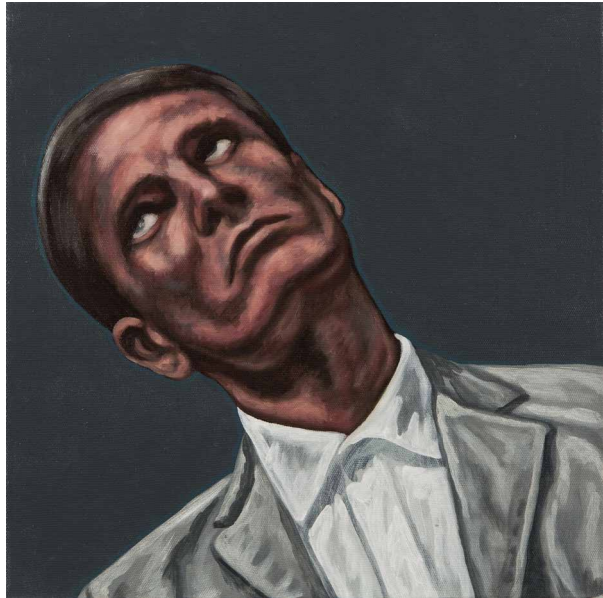
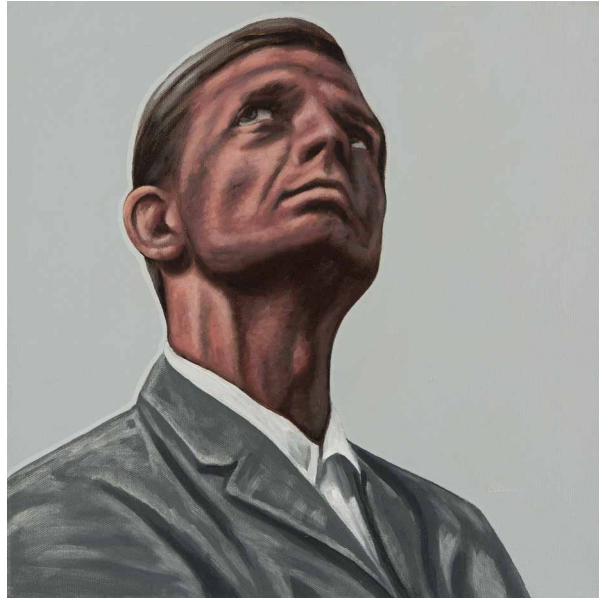
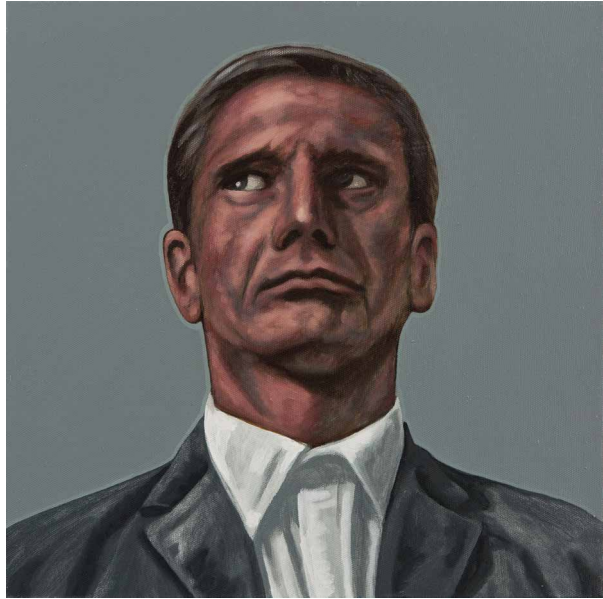

PORTRETTEEN PORTRAITS

Suidman schilderde uitdrukkingen en emoties. Harde, extreme emoties of de doffe verveling van mensen die lethargisch staan te wachten, 'lijdzaam verzakt in dadenloosheid, wachtend op de bus, het lot, Godot, of soortgelijke desillusies'. Hij voelde wat de geportretteerde doormaakte, zei hij in een interview. 'Niet als ik zijn kleding schilder of de achtergrond, maar als ik met het gezicht bezig ben. Dan neemt mijn eigen gezicht vaak dezelfde uitdrukking aan, een hysterische verkramping of een schreeuw. Het klinkt als een truc, maar ik denk dat het niet zou werken als je het bewust doet. Een bepaalde energie maakt zich vast aan de penseelstreek, de snelheid of de intensiteit van schilderen, wat kan leiden tot iets wat communiceert met de beschouwer.'

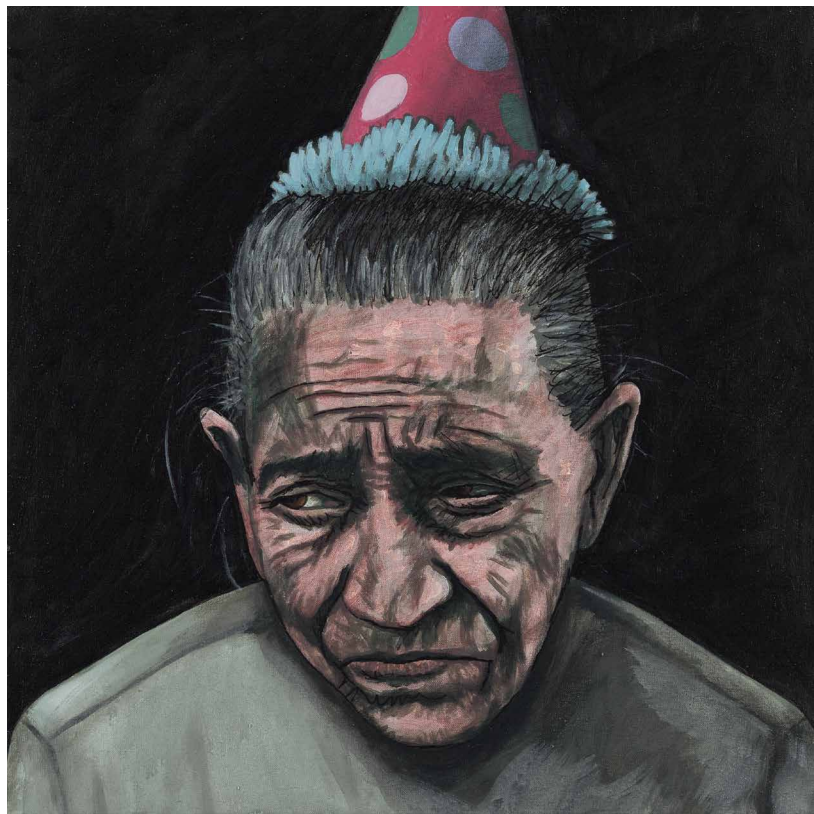
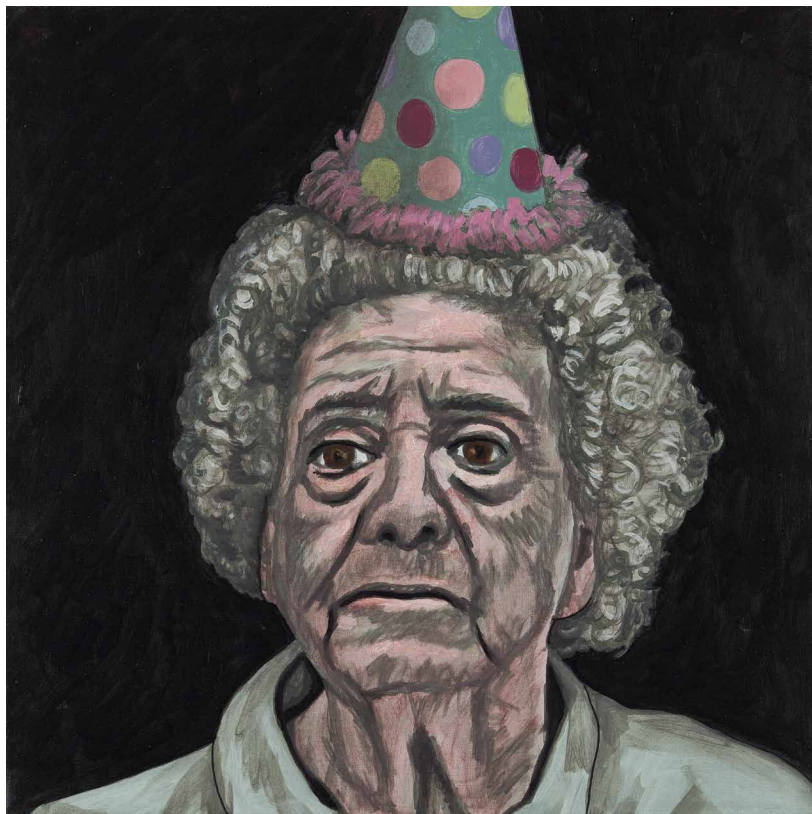
Suidman painted expressions and emotions: harsh, extreme emotions or even the dull boredom of people waiting lethargically, 'patiently subsiding into inertia, waiting for the bus, fate, Godot, or similar disillusion'. He felt what the person being portrayed was going through, he said in an interview. 'Not when I paint the clothes or the background, but when I'm working on the face. My own face often mimics the same expression, a contorted spasm or hysterical scream. It sounds like a trick, but I don't think it would work if you did it consciously. A certain energy attaches itself to the brushstroke and the speed or intensity of painting, which can lead to something that interacts with the viewer.'

**Half 5, 10 over half 5, kwart voor
5, 10 voor 5, 5 uur, 2006**
4:30 p.m., 4:40 p.m., 4:45 p.m.,
4:50 p.m., 5:00 p.m.
Olie op doek
Oil on canvas
50 x 50 cm

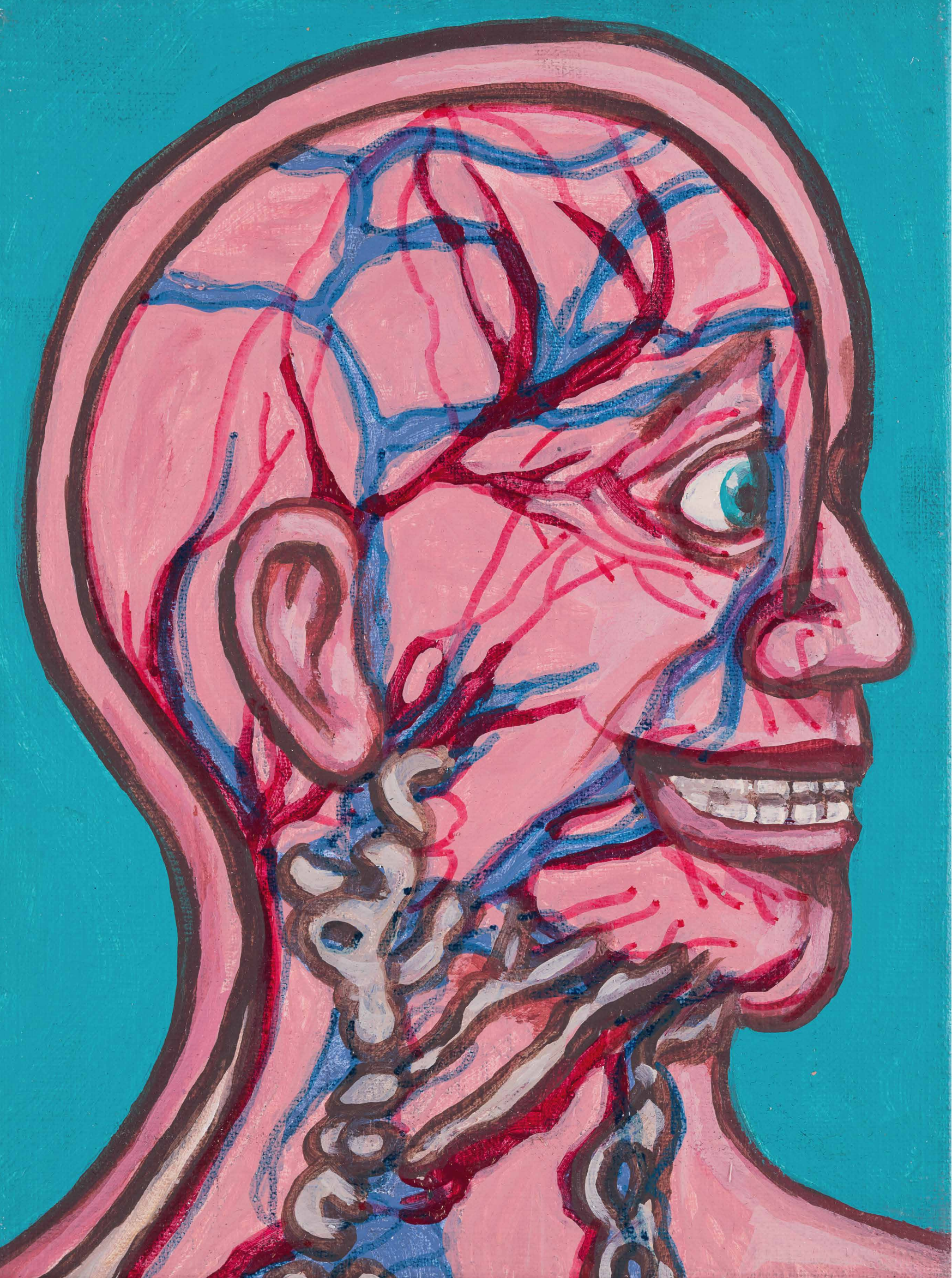
Het loket, 2005
In Line
Olie op doek
Oil on canvas
150 x 90 cm

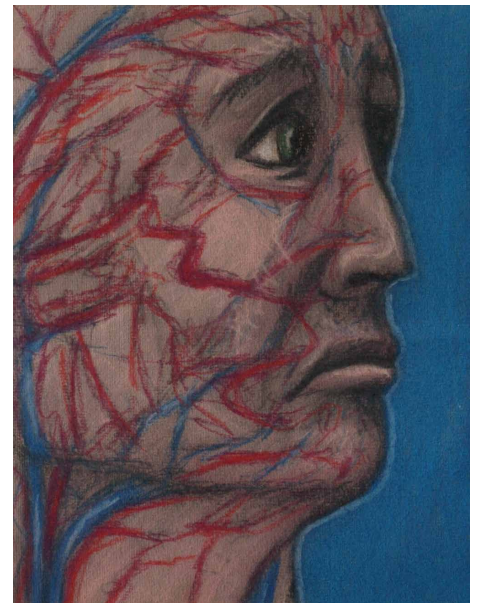
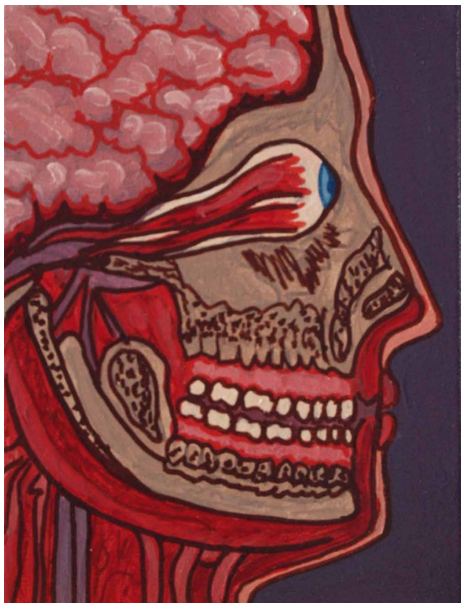
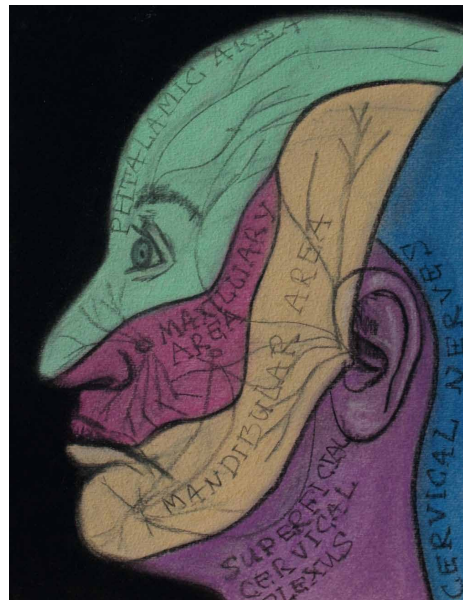
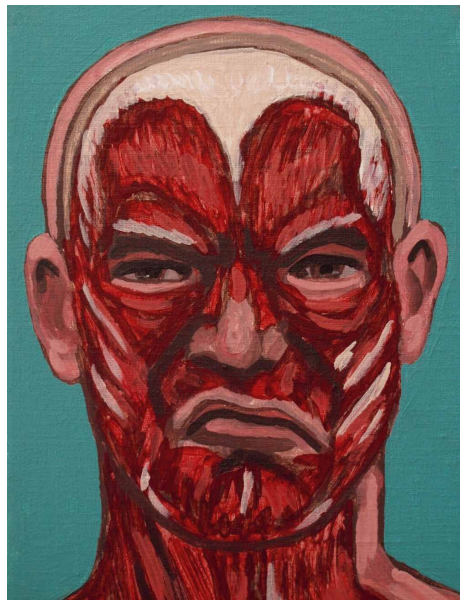
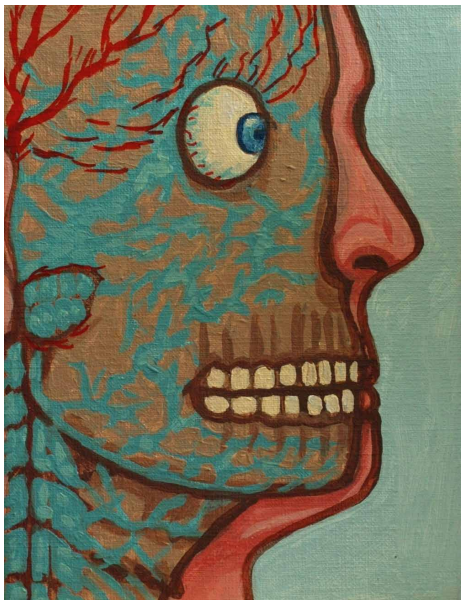
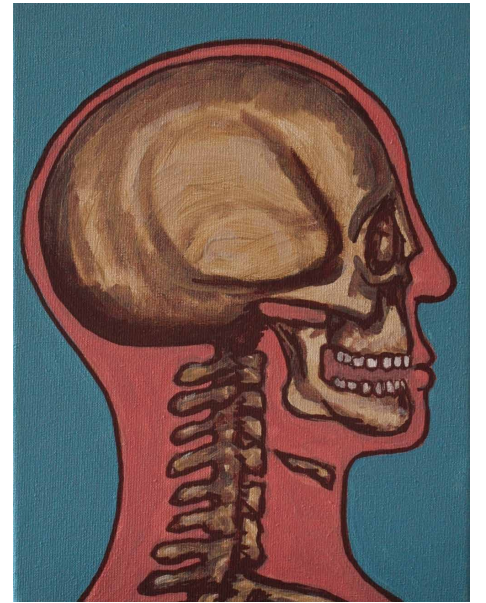
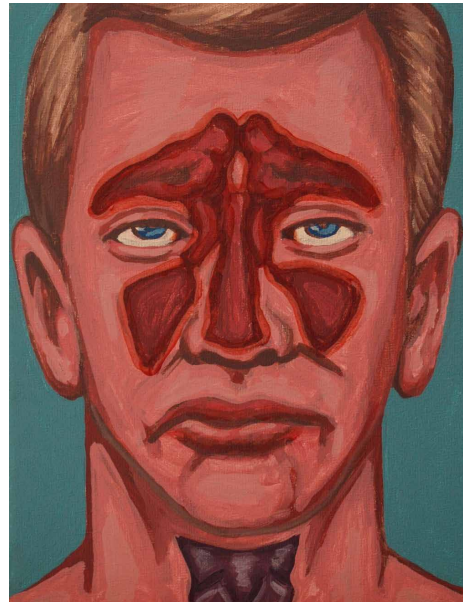
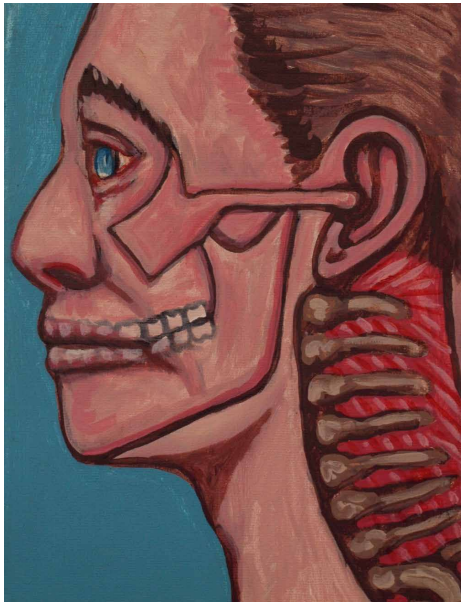

Feest 1-4, 2011
Party 1-4
Acryl op doek
Acrylic on canvas
60 x 60 cm

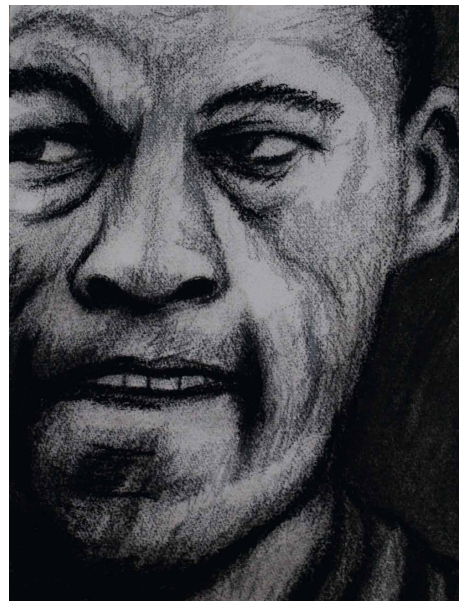
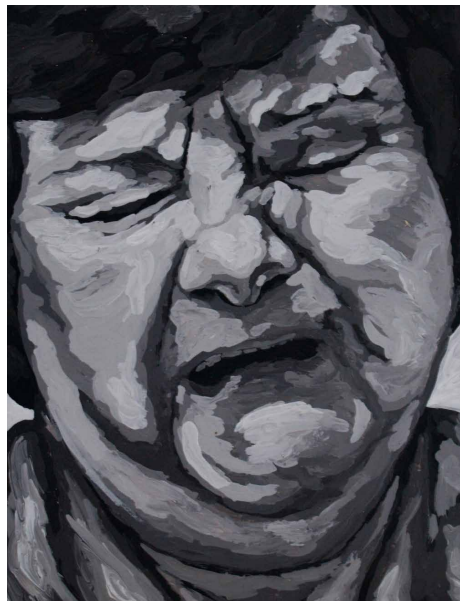
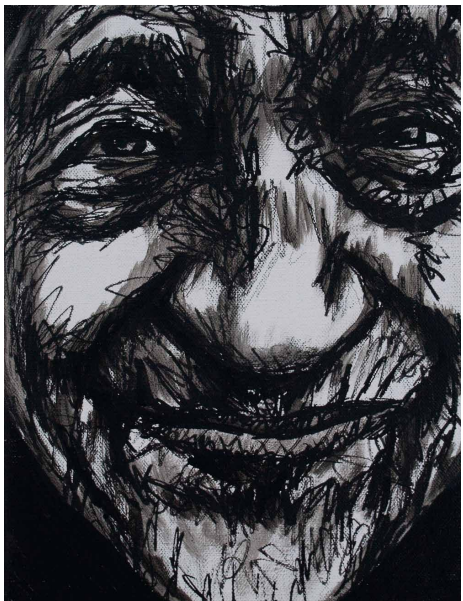
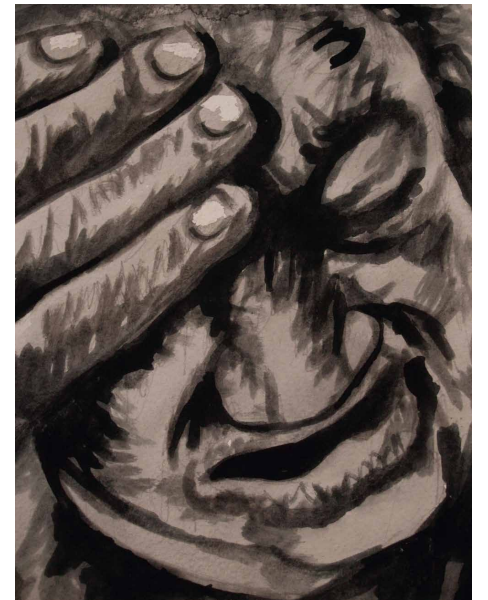
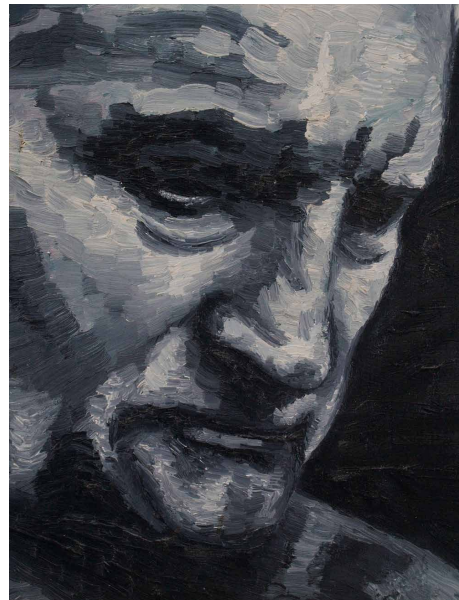
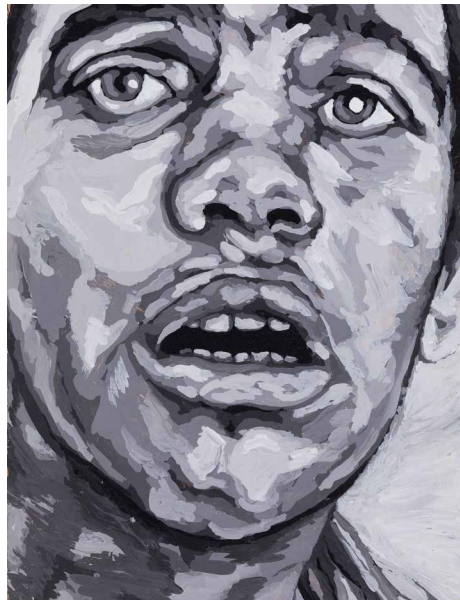
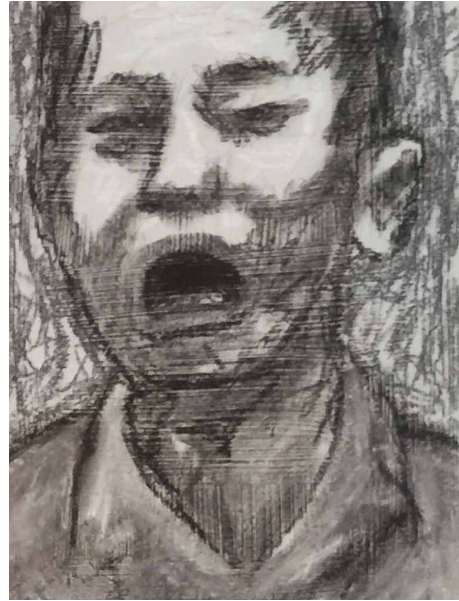
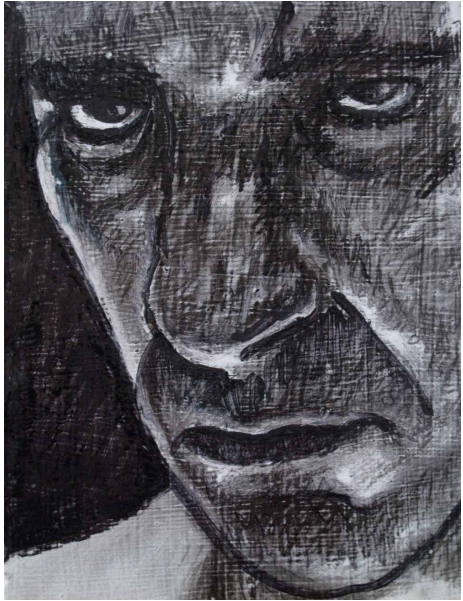
Generaal 1-4, 2011
General 1-4
Acryl op doek
Acrylic on canvas
60 x 60 cm

Het lijden der mensheid
The Suffering of Mankind
Anatomie, Anatomy
24 x 18 cm

Het lijden der mensheid
The Suffering of Mankind
Monochroom Monochrome
24 x 18 cm

1964

Erik Suidman wordt op 5 oktober geboren in Mijdrecht, een plaats die hij later zou betitelen als een ‘dof wederopbouw drama’. Zijn ouders, Pam Suidman en Mieke Bakker, hadden elkaar leren kennen bij Lettergieterij Amsterdam v/h N. Tetterode, waar Pam boekhouder was. Mieke zei haar administratieve baan op toen ze ging trouwen. Erik is de middelste van drie kinderen. In 1963 is Pauline geboren, in 1965 komt zijn broer Donald ter wereld.

1967

Het gezin verhuist voor Pams werk naar Benthuizen, vlak bij Zoetermeer. Erik blijkt een verlegen en gevoelige jongen te zijn, die al snel de beschermeling wordt van zijn moeder.

1973

De ontvangst in Brabant, waar Pam een baan in Den Bosch heeft gekregen, is allesbehalve hartelijk. Het gezin komt terecht in Helvoirt en valt op door een harde G. De boeren-

kinderen in zijn klas dagen Erik uit, en als hij daar niet op ingaat vinden ze hem arrogant. Donald en Pauline treffen het beter, met een gemengde klas, zodat Erik in de praktijk veel speelt met de vriendjes van zijn broer. Samen hebben ze de EDS-club (Erik-Donald-Suidman), waarmee ze krantjes, puzzels, korte verhalen en tekenfilms maken.

1975

Erik maakt zijn eerste echte schilderij – volgens een interview dat hij later

geeft aan een kinderkrant was dat op elfjarige leeftijd. Toch staat hij op jonge leeftijd niet bekend als een schilder in de dop. Hij kan leuk tekenen en ziet meer details dan een ander, maar zijn grootste schilderprojecten betreffen vooral het schilderen en weer herschilderen van zijn kamer. Lange tijd wil hij dierenarts worden. Wel valt zijn schrijftalent op: Erik maakt het een aantal keren mee dat hij aanvankelijk geen voldoende krijgt voor een werkstuk, omdat de onderwijzer zich

Eerste klas van de kleuterschool, 1969.

First year of kindergarten, 1969.

Circa 1971.

Circa 1971.

Tijdens de middelbare school.

During high school.

1964

1964

Erik Suidman was born on 5 October in Mijdrecht, a place he would later call a ‘dull, post-war reconstruction catastrophe’. His father Pam Suidman and mother Mieke Bakker met at Lettergieterij Amsterdam v/h N. Tetterode, where Pam was an accountant. Mieke quit her administrative job when she got married. Erik was the second of three children. Pauline was born in 1963, his brother Donald in 1965.

1967

The family moved to Benthuizen, near Zoetermeer, for Pam’s work. Erik was a shy and sensitive boy, who soon became the centre of his mother’s attention.

1973

Their arrival in the province of Brabant – Pam now had a job in Den Bosch – was everything but welcoming. The family ended up in the town of Helvoirt and stood out because of their ‘hard G’ sound

(deviant from the so-called ‘soft G’ that is common in the southern provinces in the Netherlands). The farmers’ children in Erik’s class provoked him, and if he didn’t respond, thought him arrogant. Donald and Pauline did better, as their classes were more mixed, so Erik ended up playing a lot with his brother’s friends. Together they formed the EDS-club (Erik-Donald-Suidman), where they created newspapers, puzzles, short stories and cartoons.

1975

According to an interview he later gave to a children’s newspaper, Erik painted his first real painting at the age of eleven. However, he wasn’t really showing signs of being a painter in the making. He enjoyed drawing and saw more detail than anyone else, but his painting projects mainly consisted of painting and repainting his room. For a long time, he wanted to become a veterinarian. However, his talent for writing was striking. Initially, Erik did not get a pass mark for